

Česká republika
NÁLEZ
Ústavního soudu

Jménem republiky

Ústavní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Radovana Suchánka (soudce zpravodaje) a soudců Josefa Fialy a Jiřího Zemánka o ústavní stížnosti stěžovatele **T. B.**, t. č. ve výkonu trestu odnětí svobody, zastoupeného Mgr. Bronislavem Šerákem, advokátem, sídlem Na Bělidle 830/2, Praha 5 – Smíchov, proti usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. srpna 2017 č. j. 7 Tdo 964/2017-25, rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. března 2017 č. j. 61 To 62/2017 a rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 5. ledna 2017 č. j. 1 T 17/2016, za účasti **Nejvyššího soudu, Městského soudu v Praze a Obvodního soudu pro Prahu 8**, jako účastníků řízení, a **Nejvyššího státního zastupitelství, Městského státního zastupitelství v Praze a Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 8**, jako vedlejších účastníků, takto:

I. Usnesením Nejvyššího soudu ze dne 31. srpna 2017 č. j. 7 Tdo 964/2017-25, rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 16. března 2017 sp. zn. 61 To 62/2017 a rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 5. ledna 2017 sp. zn. 1 T 17/2016 bylo porušeno právo stěžovatele na soudní ochranu, zaručené v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, a princip *in dubio pro reo* vyplývající z presumpce nevinny zakotvené v čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

II. Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. srpna 2017 č. j. 7 Tdo 964/2017-25, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. března 2017 sp. zn. 61 To 62/2017 a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 5. ledna 2017 sp. zn. 1 T 17/2016, se ruší.

Odůvodnění

I.

Skutkové okolnosti případu a obsah napadených rozhodnutí

1. Ústavní stížností podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“) a § 72 odst. 1 písm. a) zákona o Ústavním soudu se stěžovatel domáhal zrušení v záhlaví uvedených rozhodnutí, a to pro porušení čl. 36 odst. 1, čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), jakož i čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), dále čl. 47 a čl. 48 Listiny základních práv Evropské unie, čl. IX francouzské Deklarace práv člověka a občana, čl. 11 odst. 1 Všeobecné deklarace lidských práv a čl. 14 odst. 2 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech.

2. Ústavní soud si za účelem posouzení ústavní stížnosti vyžádal spis vedený u Obvodního soudu pro Prahu 8 (dále jen „obvodní soud“) pod sp. zn. 1 T 17/2016, z něhož se podává, že stěžovateli bylo obžalobou kladeno za vinu, že (stručně řečeno) dne 26. 5. 2010 vstoupil do domu v Praze 8, kde nejprve s poškozeným nezletilým navázal slovní kontakt, poté jej rukama přiloženými na ramena přitlačil ke zdi a požadoval vydání mobilního telefonu, což následně umocnil pohrůzkou, že má u sebe nůž, a jestli mu poškozený nevydá svůj mobilní telefon, tak jej probodne. Protože poškozený u sebe mobilní telefon neměl, stěžovatel mu podle obžaloby z krku strhl sluchátka i s MP4 přehrávačem v celkové hodnotě nejméně 1 152 Kč, a poté i s odcizeným přehrávačem utekl z domu s pohrůzkou, aby to poškozený nikomu neřikal, jinak že si ho najde. Tímto skutkem měl stěžovatel spáchat zvlášť závažný zločin loupeže podle § 173 odst. 1 trestního zákoníku.

3. Rozsudkem obvodního soudu byl stěžovatel nejprve zproštěn obžaloby, neboť nebylo prokázáno, že by výše popsany skutek spáchal právě on. Jako stěžejní důkaz o vině obžalovaného bylo předloženo odborné vyjádření z oboru kriminalistika odvětví genetika, na základě kterého byla konstatována shoda profilu DNA zajištěného z pístu injekční stříkačky nalezené na místě činu, která podle svědectví poškozeného vypadla pachateli z kapsy, s profilem DNA stěžovatele. Obvodní soud tento důkaz vyhodnotil jako důkaz nepřímý, který dosvědčuje pouze to, že tuto injekční stříkačku měl stěžovatel v ruce, nikoli však již to, že je pachatelem uvedeného trestného činu. S ohledem na další dokazování, na základě kterého se nepodařilo vinu stěžovatele jednoznačně prokázat, pak soud v souladu s principem *in dubio pro reo* vynesl zprošťující rozsudek.

4. Usnesením Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 22. 11. 2016 sp. zn. 61 To 441/2016 byl rozsudek obvodního soudu k odvolání státního zástupce zrušen v celém rozsahu a podle § 259 odst. 1 trestního řádu byla věc vrácena soudu prvního stupně k novému rozhodnutí. Ten pak ve věci opětovně rozhodl rozsudkem ze dne 5. 1. 2017 sp. zn. 1 T 17/2016 tak, že stěžovatele uznal vinným ze spáchání zvlášť závažného zločinu loupeže podle § 173 odst. 1 trestního zákoníku, neboť vyhodnotil injekční stříkačku nalezenou na místě činu, resp. shodný profil DNA z pístu této stříkačky s profilem DNA stěžovatele jako důkaz přímý, který stěžovatele jednoznačně usvědčuje ze spáchání žalovaného zvlášť závažného zločinu loupeže.

5. Proti rozsudku obvodního soudu podali státní zástupce i stěžovatel odvolání, o kterém městský soud rozhodl napadeným rozsudkem ze dne 16. 3. 2017 sp. zn. 61 To 62/2017 tak, že rozsudek obvodního soudu zrušil ve výroku o trestu a vedle nezměněného výroku o vině uložil stěžovateli trest odnětí svobody v trvání dvou roků se zařazením do věznice s dozorem. Odvolání stěžovatele bylo tímto rozsudkem městského soudu zamítnuto.

6. Stěžovatel proti uvedenému rozsudku městského soudu podal dovolání k Nejvyššímu soudu, ten je však usnesením odmítl jako podané z jiného než zákonného dovolacího důvodu.

II.

Argumentace stěžovatele

7. V ústavní stížnosti stěžovatel rekapituluje průběh trestního řízení před obecnými soudy s odvoláním se na porušení základních zásad trestního řízení a jím tvrzený zásah do jeho ústavně zaručených práv. Stěžovatel shodně se svou obhajobou v trestním řízení tvrdí, že je nevinný a že se žádného trestného jednání nedopustil. Je přesvědčen, že v posuzovaném případě je výsledek dokazování nespravedlivý a věcně neudržitelný, neboť skutková zjištění, o která se opírají napadená rozhodnutí, jsou v extrémním nesouladu s provedenými důkazy.

8. Stěžovatel brojí zejména proti způsobu, jakým byla vyhodnocena biologická stopa nalezená na pístu injekční stříkačky. Skutečnost, že na pístu stříkačky byl nalezen jediný izolovaný profil DNA, který odpovídá jeho profilu DNA, podle něj vypovídá pouze o tom, že se injekční stříkačky dotýkal, nikoli, že to byl právě on, kdo stříkačku na místě činu při loupežném přepadení zanechal, resp. komu vypadla z kapsy oděvu. Jednoznačně proto odmítá názor obecných soudů, že takto vyhodnocená stopa je důkazem přímým svědčícím o jeho vině. Poukazuje na skutečnost, že je drogově závislou osobou, přičemž v komunitě takovýchto osob je zcela běžné, že si mezi sebou půjčují injekční stříkačky. Rovněž nevyklučuje, že jeho oděv, ze kterého injekční stříkačka vypadla, se mohl nějakým způsobem dostat do dispozice třetí osoby, která se následně v tomto oděvu loupeže dopustila.

9. Dále stěžovatel upozorňuje na zcela zjevný rozpor mezi provedenou rekognicí s poškozeným a závěry, které z této rekognice vyvodily obecné soudy. Poškozený se zúčastnil rekognice, při níž mu byly ukázány čtyři osoby s číselným označením 1 až 4 s tím, že stěžovatel měl číslo 1. Poškozený po prohlédnutí všech figurantů s jistotou označil jako pachatele figuranta č. 4, tedy osobu zcela odlišnou od osoby stěžovatele, všechny ostatní osoby (včetně stěžovatele) jako možné pachatele loupeže vyloučil. Podle stěžovatele výsledek rekognice *in natura* provedené s poškozeným jednoznačně vyvrací jeho vinu, obecné soudy však podle stěžovatele tento zjevný důkaz o jeho nevinně přešly bez toho, aby z něj vyvodily správný závěr, tedy že stěžovatel je nevinný.

10. Stěžovatel nesouhlasí ani se závěry obecných soudů, které jsou založeny na výpovědi poškozeného z hlavního líčení, kdy poškozený k dotazu, zda stěžovatele poznává, uvedl, že nevyklučuje, že by pachatelem mohl být stěžovatel, neboť mu je povědomý podle rysů v obličeji. Stěžovatel připomíná, že podle stejného kritéria (rysy v obličeji) byl stěžovatel jako možný pachatel poškozeným již dříve jednoznačně vyloučen, a to při rekognici prováděné *in natura*. Soudy toto zmýlení poškozeného vysvětlily značným časovým odstupem doby provádění úkonu od doby spáchání činu a nízkým věkem poškozeného v době spáchání činu. Stěžovatel k tomu dále uvádí, že v průběhu hlavního líčení poškozený viděl stěžovatele již potřetí, tudíž z povahy věci mu stěžovatel musel být povědomý. Soudy tak podle názoru stěžovatele porušily jeho právo na spravedlivý proces, když v hlavním líčení *de facto* opakovaly rekognici, kterážto je úkonem neopakovatelným, a to bez splnění zákonné podmínky uvedené v § 104b trestního řádu pro konání rekognice. Na základě této absolutně nepoužitelné rekognice pak soudy zcela nepochopitelně založily své závěry o vině stěžovatele.

III. Vyjádření účastníků řízení

11. Ústavní soud si podle § 42 odst. 4 zákona o Ústavním soudu vyžádal vyjádření obvodního soudu, městského soudu a Nejvyššího soudu jako účastníků řízení.

12. Obvodní soud ve svém vyjádření uvedl, že původním rozsudkem v této věci byl stěžovatel zproštěn všech obvinění, neboť senát obvodního soudu dospěl k názoru, že takové rozhodnutí nejlépe odpovídá všem právně teoretickým postulátům, zejména zásadě presumpce nevinny a z ní vyplývající praktické realizaci zásady *in dubio pro reo*. Po zrušení rozsudku městským soudem však musel vzít do úvahy nález Ústavního soudu ze dne 26. 1. 2016 sp. zn. Pl. ÚS 15/14 (N 12/80 SbNU 151, č. 71/2016 Sb.), který neposílil postavení soudu prvního stupně jako soudu nalézacího při hodnocení důkazů. Obvodní soud byl po vrácení věci k novému rozhodnutí vázán názorem odvolacího soudu, proto rozhodl tak, že stěžovatele uznal vinným.

13. Městský soud ve svém vyjádření nejdříve zrekapituloval průběh trestního řízení a uvedl, že stěžovatel v ústavní stížnosti v podstatě polemizuje s hodnocením důkazů provedeným obvodním soudem, konkrétně s tím, jakou vypovídací hodnotu přisoudily obecné soudy jednotlivým důkazům, zvláště pak důkazu stopou DNA zajištěnou na injekční stříkačce, která při činu pachateli vypadla z kapsy, důkazu odborným vyjádřením ke zkoumání této stopy a důkazu výpovědi poškozeného. Podle názoru městského soudu stopa DNA nalezená na injekční stříkačce byla důležitým, nikoliv však jediným důkazem svědčícím o vině stěžovatele. Městský soud dále upozorňuje na fakt, že stěžovatel zcela opomíjí skutečnost, že v tomto případě šlo o důkaz svědčící v daném skutkovém rámci spolu s dalšími provedenými důkazy jednoznačně o tom, že právě stěžovatel byl pachatelem loupežného přepadení, jak vyplývá zejména z odsuzujícího rozsudku obvodního soudu, na který lze podle názoru městského soudu v tomto ohledu odkázat.

14. Nejvyšší soud k posuzované věci uvedl, že neshledává porušení ústavně garantovaného základního práva stěžovatele na spravedlivý proces, neboť podle zjištění obecných soudů je stěžovatel osobu totožnou s pachatelem přepadení poškozeného. Svědecká výpověď poškozeného ani jeho vyjádření při rekognici sice nejsou podle Nejvyššího soudu dostatečně usvědčujícími důkazy, avšak jsou tu i jiné důkazy, které stěžovatele usvědčily, zejména nalezený izolovaný profil DNA stěžovatele na pístu injekční stříkačky, která vypadla pachateli při loupežném přepadení z kapsy. Za tohoto stavu neshledal Nejvyšší soud nic nepřijatelného na zjištění soudů, že stěžovatel je osobou totožnou s pachatelem činu, a navrhl, aby ústavní stížnost byla zamítnuta, resp. odmítnuta.

15. Vzhledem k tomu, že ve vyjádřeních účastníků a vedlejších účastníků řízení se neobjevila žádná nová relevantní tvrzení, Ústavní soud nepovažoval za nutné zaslat tato vyjádření na vědomí a k případné replice stěžovateli.

IV.

Procesní předpoklady řízení před Ústavním soudem

16. Ústavní soud posoudil splnění procesních předpokladů řízení a dospěl k závěru, že ústavní stížnost byla podána včas oprávněným stěžovatelem, jenž byl účastníkem řízení, v němž byla vydána napadená rozhodnutí, a Ústavní soud je k jejímu projednání příslušný. Stěžovatel je právně zastoupen v souladu s požadavky § 29 až 31 zákona o Ústavním soudu a ústavní stížnost je přípustná (§ 75 odst. 1 téhož zákona *a contrario*), neboť stěžovatel vyčerpal všechny zákonné procesní prostředky k ochraně svých práv.

V.

Posouzení důvodnosti ústavní stížnosti

17. Ústavní soud vždy připomíná, že zásadně není oprávněn zasahovat do rozhodovací činnosti obecných soudů, neboť není vrcholem jejich soustavy, ale zvláštním soudním orgánem ochrany ústavnosti (srov. čl. 83, 90 a 91 odst. 1 Ústavy). Nepřísluší mu právo přezkumného dohledu nad činností těchto soudů v rovině práva podústavního. Ústavní soud zároveň zdůrazňuje zásadu minimalizace svých zásahů a tzv. zásadu sebeomezení při využívání svých kasačních pravomocí.

18. Ústavní soud přezkoumal napadená rozhodnutí, jakož i řízení jim předcházející, z hlediska stěžovatelem v ústavní stížnosti uplatněných námitek a dospěl k závěru, že ústavní stížnost je důvodná.

19. Ústavní soud je ke zrušení napadených rozhodnutí oprávněn zejména tehdy, pokud dokazování v trestním řízení neprobíhalo v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů podle § 2 odst. 6 trestního řádu, popř. nebylo-li v řízení postupováno dle zásady oficiality, zásady vyhledávací, zásady materiální pravdy (§ 2 odst. 4 a 5 trestního řádu) a za respektování presumpce nevinoty (čl. 40 odst. 2 Listiny, § 2 odst. 2 trestního řádu), neboť tím dochází i k porušení práv zaručených v čl. 36 odst. 1 a čl. 37 odst. 3 Listiny. V řadě svých rozhodnutí klade Ústavní soud důraz na kontradiktorní charakter důkazního postupu v souladu s čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy. Ústavní soud ve svých nálezech rovněž zdůraznil, že obecné soudy jsou povinny detailně popsat důkazní postup a přesvědčivě jej odůvodnit (srov. § 125 odst. 1 trestního řádu). Informace z hodnoceného důkazu přitom nesmí být jakkoli zkreslena. Obecné soudy jsou navíc povinny náležitě odůvodnit svůj závěr o spolehlivosti použitého důkazního pramene [viz např. nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 463/2000 (N 181/20 SbNU 267), sp. zn. III. ÚS 181/2000 (N 175/20 SbNU 241) či sp. zn. III. ÚS 1104/08 (N 65/52 SbNU 635)]. Obdobně Ústavní soud zasáhl v případech, kdy byla učiněná skutková zjištění v extrémním nesouladu s provedenými důkazy [viz např. nálezy sp. zn. III. ÚS 84/94 (N 34/3 SbNU 257) a sp. zn. III. ÚS 166/95 (N 79/4 SbNU 255) či usnesení sp. zn. III. ÚS 376/03 (U 1/32 SbNU 451)].

20. Ústavní soud je rovněž povolán posoudit otázku, zda při objasnění věci v rámci trestního řízení (a zejména při hodnocení důkazů) nedošlo k porušení již výše zmíněné presumpce nevinoty podle čl. 40 odst. 2 Listiny (srov. § 2 odst. 2 trestního řádu). Z presumpce nevinoty se odvíjí i princip rozhodování *in dubio pro reo*, jemuž dle platných procesních předpisů odpovídá důvod pro zproštění obžaloby dle § 226 písm. a) a c)

trestního řádu. Součástí presumpce nevinny je i zásada, podle níž musí být obžalovanému vina trestným činem bez rozumných pochybností prokázána. Tam, kde existují jakékoliv rozumné pochybnosti, musejí být vyloženy ve prospěch obviněného [srov. např. nálezy sp. zn. I. ÚS 3094/08 (N 103/53 SbNU 293), I. ÚS 910/07 (N 156/50 SbNU 389), I. ÚS 49/06 (N 92/49 SbNU 381) či I. ÚS 429/03 (N 141/31 SbNU 257)]. Presumpce nevinny vždy vyžaduje, aby to byl stát, kdo nese v trestním řízení konkrétní důkazní břemeno, přičemž je to nakonec obecný soud, na němž spočívá odpovědnost za náležité objasnění věci (srov. § 2 odst. 5 *in fine* trestního řádu). V nálezu sp. zn. III. ÚS 2042/08 (N 247/55 SbNU 377) Ústavní soud konstatoval, že lze-li v trestním řízení na základě provedeného dokazování dospět k několika přibližně stejně pravděpodobným skutkovým verzím, a soud se přikloní k verzi, která je pro obviněného nepříznivá, porušuje princip rozhodování *in dubio pro reo*, a tím i presumpci nevinny podle čl. 40 odst. 2 Listiny.

21. V nyní posuzované věci se Ústavní soud omezil na přezkum souladu napadených rozhodnutí obecných soudů s výše uvedenými principy. Po důkladném seznámení se s obsahem napadených rozhodnutí a s trestním spisem dospěl k závěru, že se obecné soudy dopustily pochybení ústavněprávní relevance, jež odůvodňují jeho kasační zásah.

22. Stěžovatel obecným soudům vytýkal v první řadě to, že nález izolovaného profilu DNA na pístu injekční stříkačky hodnotily jako přímý důkaz svědčící bez nejmenších pochyb o vině stěžovatele. Upozornil přitom, že tato nalezená a zajištěná stopa nikterak nedokazuje, že to byl právě on, komu tato stříkačka vypadla při loupežném přepadení z kapsy, nemůže proto jít o důkaz přímý. Ústavní soud na tomto místě nemůže jinak, než dát stěžovateli za pravdu. Nalezené DNA stěžovatele na pístu injekční stříkačky vypovídá skutečně pouze o tom, že stěžovatel s touto stříkačkou přišel do styku, že se jí dotýkal, nikoliv že spáchal předmětný skutek. Jde tedy o nepřímý důkaz, který dokazuje jinou skutečnost, než je dokazovaná, ale zároveň takovou skutečnost, zda se stala či nestala skutečnost, o jejíž důkaz jde. Stěžovatel manipuloval s injekční stříkačkou, neboť je drogově závislou osobou. Mezi drogově závislými osobami není nijak neobvyklé, že si půjčují předměty potřebné k aplikaci drog. Ani skutečnost, že na pístu stříkačky nebyl nalezen jiný profil DNA než stěžovatele, ještě neznamená, že pachatelem, kterému stříkačka vypadla z kapsy, by nemohla být jiná osoba. Stěžovatel zmiňuje možnost, že si jeho oblečení, v němž se píst stříkačky nacházel, mohl vypůjčit někdo jiný, kdo v něm spáchal trestný čin. Byť se tato verze může jevit jako značně nepravděpodobná, obecným soudům se ji hodnověrným způsobem nepodařilo vyvrátit, resp. se jí v napadených rozhodnutích vůbec nezabývaly. Je proto na místě konstatovat, že v případě stěžovatele nebylo postupováno v souladu se principem *in dubio pro reo*, což zakládá porušení stěžovatelova práva na soudní ochranu a principu presumpce nevinny.

23. Ani další důkazy, na kterých obecné soudy založily odsouzení stěžovatele, nemohou společně s nepřímým důkazem v podobě profilu DNA stěžovatele na pístu injekční stříkačky založit řetězec nepřímých důkazů, jejichž souhrn by vedl k jedinému závěru, tedy k prokázání viny stěžovatele. DNA nalezené na stříkačce na místě činu je nepřímým důkazem stojícím prakticky osamoceně, bez vzájemného propojení s důkazy ostatními, s výjimkou té části svědecké výpovědi poškozeného, z níž vyplynulo, že stříkačka vypadla při činu pachateli z kapsy. Uvedený důkaz není podporován ani

zbývající částí svědecké výpovědi poškozeného u hlavního líčení, přestože i tato výpověď byla, zejména obvodním soudem a městským soudem, hodnocena jako usvědčující. Poškozený na dotaz soudu vypověděl, že osoba stěžovatele je mu povědomá, že jej poznává podle rysů v obličejí a vůbec podle oblasti obličejí, tedy podle stejných kritérií, na základě kterých v přípravném řízení při rekognici označil jinou osobu a stěžovatele jako pachatele vyloučil. Ústavní soud nezpochybnuje zdůvodnění soudů obecných, že svědek byl v době spáchání činu velmi nízkého věku a že od spáchání skutku uplynula poměrně dlouhá doba. Tato skutečnost však zároveň nesmí v žádném případě vyvážit jinak negativní výsledek původní rekognice. Stěžovatel byl u hlavního líčení poškozenému ukázán již podruhé s dotazem, zdali stěžovatele poznává. Ani v rámci této agnoskace u hlavního líčení poškozený neoznačil stěžovatele jako pachatele s naprostou přesností a jistotou, pouze se vyjádřil v tom smyslu, že jej jako pachatele nevyklučuje, neboť je mu povědomý podle rysů v obličejí.

24. Ústavní soud sice připustil možnost použití agnoskace jako důkazního prostředku (srov. např. usnesení sp. zn. II. ÚS 2/03, sp. zn. IV. ÚS 1335/11 či sp. zn. I. ÚS 2414/13), zároveň se ale vyjádřil, že agnoskace nemá „kvalitu důkazního prostředku rekognicí“ (usnesení sp. zn. III. ÚS 542/05), a proto je třeba jí přiznat tomu odpovídající důkazní moc. Poznávající je totiž postaven do situace, v rámci které jsou účastníkům již přiřazeny určité role, přičemž nemá možnost volby z figurantů. Jestliže pak je agnoskace prováděna až poté, co jí předcházela rekognice, je její důkazní význam ještě výrazně omezenější, neboť paměťová stopa poznávajícího je v takové situaci ovlivněna dříve ukázanými osobami (či jejich fotografiemi). V posuzovaném případě je navíc třeba zohlednit, že agnoskace u hlavního líčení proběhla poté, kdy byl stěžovatel poškozenému ukázán nikoliv jednou, ale hned dvakrát v rámci úkonů přípravného řízení (rekognice podle fotografií a rekognice *in natura*). Tato skutečnost zajisté ještě více zeslabuje důkazní sílu agnoskace jakožto usvědčujícího důkazu. A konečně skutečnost, že ani v rámci agnoskace u hlavního líčení, kdy byl stěžovatel poškozenému ukázán orgány činnými v trestním řízení celkem potřetí, si poškozený nebyl jist, zdali je stěžovatel totožný s osobou pachatele loupežného přepadení (pouze jej jako možného pachatele nevyklučil), pak snižuje důkazní hodnotu celého úkonu téměř na minimum.

25. Ústavní soud v posuzované věci tedy dospěl k závěru, že skutkový stav týkající se projednávaného skutku nebyl dostatečně objasněn v souladu s § 2 odst. 5 trestního řádu, neboť závěry obvodního soudu o vině stěžovatele na předmětném skutku stále vyvolávají důvodné pochybnosti, zda se stěžovatel skutečně daného skutku dopustil. Toto nedostatečné objasnění skutkového stavu ohledně skutku, který byl stěžovateli kladen za vinu, představuje porušení principu presumpce nevinny zakotveného v čl. 40 odst. 2 Listiny a v čl. 6 odst. 2 Úmluvy a z něj vyplývajícího principu rozhodování *in dubio pro reo* v případě, kdy není zjištěn skutkový stav tak, že nejsou vyvráceny důvodné pochybnosti, jak to vyžaduje § 2 odst. 5 trestního řádu. Napadenými rozhodnutími došlo taktéž k zásahu do práva stěžovatele na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny, neboť v posuzované věci je dán extrémní nesoulad mezi skutkovými zjištěními obecných soudů a právními závěry z těchto zjištění vyvozenými.

26. Za této situace je nezbytné, aby obecné soudy znovu posoudily všechny důkazy a případně doplnily dokazování, a to tak, aby byly naplněny požadavky vyplývající z § 2 odst. 5 trestního řádu, tedy aby byly zejména rozptýleny důvodné pochybnosti

o vině stěžovatele ze spáchání stíhaného skutku. Jestliže se tyto pochybnosti rozptýlit nepodaří, musí obecné soud rozhodnout v souladu s principem *in dubio pro reo* a zprostit stěžovatele obžaloby.

27. Na základě všech výše uvedených důvodů Ústavní soud shledal ústavní stížnost důvodnou pro porušení stěžovatelova práva na soudní ochranu zaručeného v čl. 36 odst. 1 Listiny, jakož i v čl. 6 odst. 1 Úmluvy, a pro porušení presumpce nevinny a z ní vyplývajícího principu *in dubio pro reo* zakotvených v čl. 40 odst. 2 Listiny a čl. 6 odst. 2 Úmluvy, pročež jí podle § 82 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu vyhověl a podle § 82 odst. 3 písm. a) téhož zákona napadená rozhodnutí v rozsahu uvedeném ve výroku tohoto nálezu zrušil.

Poučení: Proti rozhodnutí Ústavního soudu se nelze odvolat.

V Brně dne 3. dubna 2018

Radovan Suchánek
předseda senátu